

Egy legendás pápai tanár emlékére

Ő ember tudott maradni mindég, noha azok a „körülmények” taszítóak voltak egy humanista ember, egy latinos műveltségű paptanár számára.

A „körülményeket” ugyanis úgy hívták, hogy szocializmus. Megemészthetetlen volt a régi vágású polgárember, a volt református pap s a magyar irodalom és latin nyelv tanára számára.

Pápa, a patinás diákváros sok neves professzort adott a magyar pedagógiának, ám közülük is az egyik legismertebb *Csapó Gyula*, a roppant műveltségű magyar–latin tanár, aki 1955–1991 között diákok ezreit oktatta a pápai Türr István Gimnáziumban szép magyar nyelvünkre és igyekezett megismertetni velünk a latin nyelv csodáit. Legkedveltebb költője Arany János volt, akinek alábbi sorait életelveként vallotta, s amire a diákjait is mindig intette: „ *Legnagyobb cél pedig itt e földi létben, ember lenni mindég, minden körülményben”.*

Hogyan is szimpatizálhatott volna ő – a talpig humanista, istenhívő ember, a klasszikus görög–latin műveltségű tanár – a rákosista és kádárista világ embertelenségeivel, nyomasztó szürkeségével? Ő mégis mindig képes volt megőrizni a belső harmóniáját, szabadságát – nyilván nem volt ez egyszerű számára –, és szuverén egyéniség tudott maradni. Mintha csak kívülről szemlélte volna azt a kicsorbult világot. *Kristóf Attila* író, újságíró vélekedett így egykori tanáráról: „ *A tehetséget és a teljesítményt mindennél többre becsülő lénye egyszerűen kirekesztette tanítványai érzésvilágából a korszak egyenlősítő és szürkítő szellemét”.*

https://veol.hu/